

Mimmi ser ljuset i tunneln allt klarare

De flesta åren av Mimmi Similäs liv är en enda lång lista av missbruk, övergrepp, misshandel och annat elände. Så lång och trist är listan att Mimmi idag har svårt att hålla isär olika händelser. Men efter sex år av nykterhet ser hon nu mer hoppfullt på framtiden.

Mimmi Similä har satt sig tillrätta med mig utanför en av huvudstadens kyrkor och vinden leker i hennes hår när hon trevande börjar berätta om sitt liv. I denna rogivande miljö är det svårt att ta in att den till synes välanpassade kvinnan bredvid mig faktiskt talar om sig själv. Fast det handlar om än tidigare upplaga av Mimmi, och kontrasten mellan förr och nu kan knappast vara starkare. Alkoholen tidigt blev både hennes skräck och hennes vän.

– Min pappa var periodare och hade ett otroligt hett temperament. När han hade sina perioder av missbruk var det mycket gap och skrik, hot och misshandel hemma. Så när jag började växa upp höll jag mig så mycket jag kunde borta hemifrån, och som tonåring tappade jag alla hämningar.

Trots att Mimmi lovat sig själv att aldrig någonsin bli som sin pappa och hon försökte säga nej till alkohol var den samtidigt lockande för henne i hennes kaotiska liv. När hon började komma hem onykter blev hon utskälld av sin far, men hon brydde sig inte längre.

– Alkoholen fyllde min tomhet och när värmen från spriten spred sig i kroppen kändes det som om jag hittat hem. När jag fått smak på alkoholen kunde jag aldrig dricka med måtta utan drack tills jag stupade och tappade minnet.

Mycket av minnena från Mimmis ungdomstid har bleknat bort någonstans i alcoholdimmorna, och hon har svårt att erinra sig några närmare detaljer. En del har hon väl också förträngt, för det är inte direkt minnen man skriver hem till mor om. Det handlar om komplicerade relationer, misshandel, övergrepp och förnedring. Alkoholen gjorde att hon kunde stå ut med sitt destruktiva liv, men den var samtidigt roten till det kaos hon levde i.

– Jag var 19 när jag blev mamma första gången, och levde med en hyfsad kille, men själv söp jag stenhårt. När jag fick barn igen sju år senare tänkte jag att jag måste skärpa mig och levde då ett ganska normalt familjeliv några år.

Men Mimmi konstaterar med en suck att hon i längden inte riktigt stod ut med svenssonlivet. Hon började ta undan pengar från den gemensamma ekonomin för att köpa alkohol och var ofta helt packad när mannen kom hem från jobbet.

– Min man såg förstås hur det var ställt men teg ihjäl det, och vi levde båda på varsitt sätt med våra livslögner. Men jag mådde psykiskt dåligt av dubbelheten och började gå hos en terapeut, som fick mig att gå en behandling byggd på tolvstegsprogrammet. Under behandlingen fick jag hopp om att det kunde finnas ett annat liv också för mig, men snart började det stöka till sig igen.

Mimmi hade många nedbrytande relationer med fel typ av män, efter ett tillfälligt förhållande fick hon ett barn till. Men hon hamnade bara djupare ner i destruktivitet, våld, missbruk och dålig självkänsla. Hon fick olika typer av behandlingar, men hon ville aldrig helt släppa alkoholen, och därför behöll den sitt grepp över henne.

– Den var mitt allt. Jag drack allt jag kunde komma över och blandade med tabletter. Jag hade ständig ångest, skakade i hela kroppen och svettades. Inte ens när jag tagit antabus kunde jag låta bli att dricka. För att få slut på allting hoppade jag från balkongen, men jag klarade mig med en del brutna ben och hamnade på sjukhus åtta veckor.

Nya vändor följde med slagsmål, fyllor, häftiga gräl, hot och misshandel och stora lidanden för barnen. Däremellan genomgick hon varierande behandlingar och vård på familjehem. Men eftersom Mimmi aldrig bröt helt med alkoholen blev det aldrig någon långvarig förbättring trots vissa tappra försök. De två yngsta barnen hamnade i fosterfamiljer, den äldste togs om hand av sin pappa, medan Mimmis häftiga missbruksliv fortsatte. Så skulle följetongen ha kunnat fortsätta fram till en ond, bråd död, om inte utvecklingen hade brutits.

– Jag började gå på möten, anordnade av Anonyma Alkoholister (AA) igen, och började ännu en gång att jobba med de tolv stegen som skulle leda fram till nykterhet. Nu var jag trött på mitt stökiga liv, mina nojor, fobier, all min destruktivitet och ångest. På mötena träffade jag många lyckliga människor och jag började tänka att om det funkar för dom, kanske jag också kan reda upp mitt liv.

På AA-mötena hade Mimmi bara nyktra människor omkring sig, de gamla kontakterna hade hon klippt av. Hon fick nu också en bättre relation till sin mamma, som mått jättedåligt av hennes missbruk.

– När jag ännu en gång tog itu med tolvstegsprogrammet upplevde jag starkt att det var en starkare kraft som var med mig. Några av mina nya troende vänner bad för mig, och jag tror att det är Gud som hjälpt mig att jag kunnat hålla mig nykter i sex år nu. Min 18-årig dotter pratar jag med i telefon varje dag, och vår relation blir bättre och bättre.

Mimmi känner att hon blir allt tryggare och nu kan hon för första gången i sitt liv tro på framtiden. Hon rekommenderar andra i samma situation att pröva samma koncept och ta kontakt med människor som har varit i samma situation.

– Det finns alltid hopp och på AA-mötena är alla välkomna om man inte är alltför berusad. Vi

stänger inte dörren för någon. När jag är tillsammans med mina kristna vänner känner jag att min tro växer. Någon följer mig hela tiden, och jag är aldrig ensam. När det har krisat ibland har mina bönevänner ringt mig i exakt rätt ögonblick och jag har fått den hjälp och uppmuntran jag just då behövt. Varje dag har jag kontakt med Gud i bön.

Mimmi Similä vill gärna ge ett exempel på hur Gud hjälper i vardagen. Med ett leende berättar hon om hur hon skulle ringa det behandlingshem hon varit intagen på för att hälsa på. Hon lyckades inte hitta telefonnumret dit så därför bad hon Gud om hjälp, innan hon gick iväg till ett AA-möte.

– När jag kommit till mötet kommer en kille in genom dörren, och när han vänder sig om står numret till behandlingshemmet på hans tröja. Sådana tecken får jag i vardagen då och då och för mig är de exempel på Guds humor. Han vill hjälpa också med småsaker för att glädja oss och visa vilken omsorg han har om oss.

Börje Norlén